

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: support@cncd.org.ro

HOTĂRĂREA NR 115
din data de 06.04.2012

Dosar nr.: 23/2012

Petiția nr.: 305/20.01.2012

Petent: B - L

Reclamat: Guvernul României, Ministerul Administrației și Internelor,
Inspectoratul Poliției Județene Ialomița

Obiect: neacordarea ajutoarelor bănești, urmare pensionării pentru limită de vârstă.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petenților

I.1.1.B L, cu domiciliu

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

I.2. Guvernul României, cu sediul în Piața Victoriei, nr. 1, sector 1,
București

I.3. Ministerul Administrației și Internelor, cu sediul în Piața Revoluției,
nr. 1 A, sector 1, București

I.4. Inspectoratul Poliției Județene Ialomița, cu sediul în Slobozia, Bdul
Matei Basarab, nr. 13-15, județ Ialomița

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Plângerea vizează neacordarea de ajutoare bănești, urmare pensionării pentru limită de vârstă

III. Procedura de citare

3.1. Prin adresa nr.305 din 27.01.2012 a fost invocată din oficiu excepția de necompetență materială a C.N.C.D în temeiul prevederilor art. 28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în M.O. nr. 348 din 6 mai 2008. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza aspectele cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, în speță interpretarea și aplicarea prevederilor Legii nr. 330/2009 și Legii nr. 285/2010, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

IV. Susținerile părților

Susținerea petentului

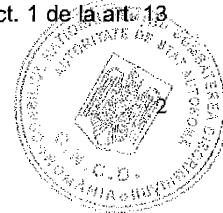
4.1. Prin memoriul său, petentul sesizează faptul că, în data de 30.06.2011 a încetat raporturile de serviciu cu Inspectoratul de Poliție al Județului Ialomița unde a avut calitatea de agent de poliție în baza Legii nr. 263/2010 privind acordarea pensiei pentru limită de vârstă și a Legii cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

4.2. Petentul precizează că plângerea sa are în vedere faptul că Legea nr. 330/2009, la anexa nr. IV/2, privind drepturi specifice activității desfășurate în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională prevede la punctul 2. (1) *La trecerea în rezervă sau direct în retragere, respectiv la încetarea raporturilor de serviciu, cu drept la pensie, cadrele militare, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, pentru activitatea depusă, în funcție de vechimea efectivă ca militar, polițist, funcționar public cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personal civil în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională, beneficiază de un ajutor stabilit în raport cu solda lunară netă, respectiv salariul de bază de încadrare net avut în luna schimbării poziției de activitate, astfel:*

Vechime efectivă:

- până la 5 ani - un ajutor egal cu 3 solde/salarii;
- între 5-10 ani - un ajutor egal cu 6 solde/salarii;
- între 10-15 ani - un ajutor egal cu 8 solde/salarii;
- între 15-20 ani - un ajutor egal cu 10 solde/salarii;
- între 20-25 ani - un ajutor egal cu 12 solde/salarii;
- între 25-30 ani - un ajutor egal cu 15 solde/salarii;
- peste 30 ani - un ajutor egal cu 20 solde/salarii.

4.3. Petentul arată că are o vechime de 26 de ani și patru luni, ca polițist și de la data ieșirii la pensie și până în prezent nu a beneficiat de plăți compensatorii și ajutoare, în conformitate cu prevederile Legii nr. 330/2009, deoarece prin emiterea Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice la art. 13 pct 1 prevede că în anul 2011, dispozițiile legale privind acordarea de ajutoare sau după caz indemnizațiilor de ieșire la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică, iar la punctul 2 prevede că în anul 2011, pct. 1 de la art. 13

nu se aplică în virtutea imposibilității menținerii în activitate a persoanelor, clasați inapt pentru serviciu militarilor încadrați în grad de invaliditate sau decedate.

4.4. Petentul consideră că prin acordarea ajutoarelor sau după caz a indemnizațiilor în mod diferențiat s-a creat discriminare între pensionarii care au încetat raporturile de serviciu prin acordarea pensiei pentru limită de vârstă și cei care au încetat raporturile de serviciu fiind clasați inapt pentru serviciul militar ori au fost încadrați în grad de invaliditate, pentru faptul că toți au avut același statut, același loc de muncă dar conform Legii nr. 285/2010 numai aceștia din urmă vor primi ajutoare bănești.

4.5. Petentul solicită ca CNCD să se pronunțe dacă este sau nu discriminare între persoanele pensionate de drept și cu stagiul complet, excepție făcând doar persoanele pensionate pe caz de boală, cărora li s-a acordă aceste salarii.

4.6. Astfel, petentul susține că se produce o mare eroare deoarece, prevederile legii nr. 330/2009 nu se aplică cu toate că, această lege nu a fost abrogată..

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. **În fapt**, Colegiul Director reține că obiectul petiției constă în neacordarea de ajutoare bănești, urmare pensionării pentru limită de vârstă.

5.2. **În drept**, luând act de plângere, astfel cum este formulată, precum și de susținerile petentului, Colegiul urmează a analiza excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării invocată din oficiu în cauză.

5.3. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

5.4. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a reținut că în economia Ordonanței nr. 137/2000 dispozițiile articolului 2 care definesc formele de discriminare (n.n.), "sunt consecutive celor din articolul 1 alin. (3), care prevăd cine este subiectul obligației de a respecta principiul egalității între cetățeni - garantat de art. 1 alin. (2) în exercitarea drepturilor constituționale ale cetățenilor: "Orice persoană juridică sau fizică are obligația să respecte principiile egalității și nediscriminării". Din coroborarea aceluiași text,

(art. 1-2) rezultă obiectul discriminării: titularii drepturilor constituționale enumerate în special în art. 1 alin. (2), îngrădiți ori împiedicați în exercițiul lor. Așadar, în limitele atribuțiilor sale legale, CNCJ este obligat să soluționeze orice plângere întemeiată pe dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 137/2000 prin stabilirea existenței celor trei elemente susmenționate.

5.5. Din acest punct de vedere, Colegiul constată că, în esență, petentul invocă vătămarea dreptului său prin neacordarea ajutorului bănesc de către partea reclamată. Arată în acest sens că, în data de 30.06.2011 a încetat raporturile de serviciu cu Inspectoratul de Poliție al Județului Ialomița. Însă de la data ieșirii la pensie și până în prezent nu a beneficiat de plăți compensatorii și ajutoare, în conformitate cu prevederile legii nr. 330/2009. La baza neacordării ajutorului bănesc care face obiectul dosarului în speță a stat emiterea legii nr. 285 care prevede la art. 13 că 1) în anul 2011, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.

5.6. Luând act de situația de fapt supusă analizei Colegiului, se reține că fapta de discriminare imputată este corelativă neacordării ajutorului bănesc în condițiile în care, partea reclamată nu a ținut cont de prevederile legii nr. 330/2009. În opinia petentului legea nr. 330/2009 prevede un ajutor egal cu 15 solde/salarii. Potrivit legii nr. 285/2010 la pct. 2 prevede că, în anul 2011 prevederile alin. (1) de la art. 13 nu se aplică în situația imposibilității menținerii în activitate a persoanelor clasate înapt pentru serviciul militar ori încadrate în grad de invaliditate sau decedate.

6.5. Ca atare, Colegiul este chemat a se pronunța asupra unei situații de fapt din care decurg drepturile subiective ale petentului în raport cu interpretarea și aplicarea unor prevederi de lege ce dispun ipso jure beneficiul unor drepturi salariale. Practic, Colegiul este chemat să se pronunțe cu privire la un aspect de interpretare și aplicare a legii. În primul rând, Colegiul ar trebui să se pronunțe asupra înțelesului pe care legiuitorul îl dă anumitor categorii de personal îndrădit a beneficia de anumite ajutoare bănești, între care și cel în discuție și dacă funcția deținută de petent se încadrează sau nu în cele stabilite de legiuitor. Astfel, ar trebui stabilit dacă petentul cadru militar pensionat pentru limită de vârstă, și cadre militare clasate înapt pentru serviciul militar ori încadrat în grad de invaliditate sau decedate au aceleași drepturi bănești, în raport cu prevederile legii nr. 330/2009 și legii nr. 285/2010. În subsidiar, ar trebui analizat dacă interpretarea dată de Inspectoratul Județean de Poliție Ialomița este sau nu conformă cu legislația în vigoare. Or, pentru a se pronunța asupra acestor aspecte, Colegiul ar urma să se subroge în totalitate atributului exclusiv al instanțelor judecătorești de a se pronunța cu privire la aspectele ce vizează interpretarea și aplicarea legii.

6.6. Chiar dacă s-ar admite că în speță se impută un tratament diferențiat pe baza apartenenței la o categorie socio-profesională, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate directă între neacordarea ajutorului bănesc și funcția deținută, așa cum arată petentul (neacordarea fiind făcută prin neaplicarea/nerespectarea legii 330/2009 în vigoare), Colegiul este de opinie că diferențierea imputată nu își are izvorul (cauza) în funcțiile deținute cât în faptul

că normele legale aplicabile salarizării personalului de specialitate respectiv al polițiștilor pensionați pentru limită de vârstă și cei pensionați în urma clasării ca inapți pentru serviciul militar ori încadrați în grad de invaliditate sau decedate nu includ respectivele categorii ca beneficiari. Or, inclusiv din acest punct de vedere, Colegiul ar trebui să se suboroge unei instanțe judecătorești pentru a stabili dacă interpretarea dată de partea reclamată, în mod vădit, a urmărit sau nu neacordarea ajutorului bănesc în cauză, ceea ce ar presupune, pe fond, a stabili dacă aceasta este sau nu legală, temeinică și întemeiată.

6.7. Așa cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial nr. 809 din 27 noiembrie 2007 și a reiterat în Deciziile sale cu nr. 818, 819, 820 și 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial nr. 537 din 16.07.2008 „Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o *reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii în viziunea legiuitorului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat*”. Astfel, Curtea în mod expres desprinde scopul legiuitorului în reglementarea acelor „comportamente”, i.e. împrejurări de fapt aplicate la situația unor persoane, grupuri de persoane sau comunități comparativ cu alte persoane, grupuri de persoane ori comunități, ce pot fi reținute ca discriminatorii în ipotezele prevăzute de Ordonanța nr. 137/2000 republicată. De altfel, în deciziile sus menționate, Curtea Constituțională arată în mod explicit că „*actul normativ criticat sancționează contravențional orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată*”.

6.8. Este evident în acest sens, că acele comportamente considerate discriminatorii și care sunt sancționabile contravențional nu pot fi echivalate sau asimilate cu situațiile ce implică modificarea unor prevederi legale de către legiuitor și subsecvent modalitatea de interpretare și aplicare a acestora. În raport cu statuările Curții Constituționale relativ la O.G. nr. 137/2000, republicată, este lipsit de echivoc faptul că, prin natura sa, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării investighează, constată și sancționează fapte de discriminare. Or, în exercitarea competențelor sale determinate de O.G. nr. 137/2000, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate pronunța asupra unor aspecte de legalitate din care poate decurge un eventual tratament diferit. Pentru a reține incidența unui atare scop sau efect, în prezenta speță, Colegiul director ar trebui să se substituie instanței judecătorești pentru a analiza justificarea aplicabilității prevederilor invocate, ca temei legal, în speța de față. De altfel, situația invocată în cauză pune în discuție drepturile subiective ale petentului în strânsă legătură cu interpretarea unor noțiuni care sunt reglementate de legiuitor prin acte normative speciale precum și Ordinele

MIRA aplicabile polițiștilor care au îndeplinit funcții de specialitate agenți de poliție.

6.9. Or, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanțelor judecătorești în opera de înfăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. Din acest punct de vedere, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate subroga instanțelor de judecată pentru a face aprecieri în legătură cu aspectele de fond ale petiției care decurg din modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, precum și consecințele juridice ce decurg dintr-o asemenea interpretare.

6.10. Cu atât mai mult, CNCD nu are competența rațiune materiae de a se pronunța cu privire la existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională, prin decizia nr. 997 din 7.10.2008, relativ la dispozițiile O.G. nr. 137/2000, republicată. Pe de altă parte, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a statuat că în fața CNCD dispozițiile unei legi, reclamate ca având efect discriminatoriu, nu pot face, prin ele însele, obiectul unei sesizări întemeiate pe Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, ci doar al unei excepții de neconstituționalitate în a cărei soluționare Curtea Constituțională are atribuții exclusive, conform art. 146 lit. d din Constituția României.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu **unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Admite excepția necompetenței materiale a C.N.C.D. în raport cu obiectul petiției, astfel cum este formulat;
2. Clasarea dosarului;
3. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;

VI. Modalitatea de plată a amenzii
Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU – Membru

STANCIU CLAUDIA – Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE - Membru

Hotărâre redactată D.N.T., Tehnored. V.F.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal de 15 zile, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

